

СОНЯ ХАЙС НАЙ-ДОБРОТО

Превод от немски: Величка Стефанова, 2014

chitanka.info

Никой аромат, който Хайди бе помирисвала досега, не можеше да се сравни с уханието на мъничката ѝ дъщеря. Печена ябълка, следа от крем против изгаряне по ръцете, топъл сладкиш или дъжд върху горещия асфалт — всичките тези миризми бяха елементарни и всекидневни в сравнение с мириса на нейното бебе. Не можеше да се удържи, непрестанно поемаше уханието на малката Елза. Вдишваше го и търсеше някаква прилика помежду им. Но не откриваше в лицето на Елза нищо, по което да прилича на нея или на мъжа ѝ Ханс. По-скоро Хайди имаше чувството, че държи в ръцете си своя стар баща, само че в съвсем умален вид и малко сбръчкан, удивително бе колко много приличаше Елза на него. Неговите тъмносини очи я гледаха, неговият нос с широките ноздри се бърчеше. Малката беше взела дори прическата на дядо си. Ханс и Хайди бяха руси, но бебето им имаше тънка черна косица, която се завърташе на същото място на темето както при дядото. Хайди погали копринената главица на дъщеря си и угрижено си помисли, че вероятно до края на дните си ще изпитва чувството, че живее с баща си, а не със собственото си дете. Тя събуди Ханс, който само преди минути се бе строполил върху жълтото спално бельо на болничното легло и за секунди бе потънал в дълбок сън. Челото му бе покрито с капчици пот. В стаята беше задушно. Хайди го помоли да отвори прозореца, още не ѝ позволяваха да става. Ала кислородът се спря пред прозорците, сякаш въздухът в помещението беше прекалено гъст, за да се смеси с него.

— Ханс, Елза изглежда досущ като баща ми — тихо каза Хайди, за да не събуди дъщеря си, и казаното прозвуча като тайна, която не ѝ бе позволено да изрича.

— Ама е много сладка — уморено се отзова той.

— Но какво ще правим, ако си остане такава?

— Та тя току-що се появи на бял свят. Дай ѝ време.

— Да, но е странно, нали?

— Може да е реинкарнация на баща ти.

— Не става, в такъв случай трябваше да е мъртъв.

— Да, вярно. Радвай се, можеше и да е реинкарнация на Ханелоре Кол^[1].

— Никак не е смешно.

Малката се размърда и премляска с устнички, сякаш търсеше да бозае. Ханс изпъшка и се отпусна на леглото.

— Мисля, че трябва да я накърмиш.

— Ама аз още не знам как се прави.

— Хайде, дай да пробваме. Не може да е толкова трудно.

Обаче беше трудно. Както много други неща, които тя винаги си бе представяла като лесни. По принцип преди раждането пред нея се мержелееше просто една жизнерадостна цветна снимка: тя и бебето ѝ. Едрозърнеста, леко размазана снимка с почти необлечена фигура сред бяло спално бельо, мека светлина и изцъклени от щастие очи — като онези снимки, дето висяха по стените на кабинетите на акушерката и на гинеколога. Сега обаче тя не гледаше ефирно и озарено, а се взираше нервно в бебето си, докато го повиваше, загрижена да не му счупи нещо. Елза беше толкова мъничка, много по-ранима от куклата, с която се упражняваха в курса по предродилна подготовка. Хайди избягваше упражненията с несимпатичната, облещена и доста износена кукла бебе, те я караха да се чувства някак тъпо. А когато Ханс се зае да повива гуменото бебе, тя се изсмя на висок глас. Също толкова неприятно ѝ беше и да се упражнява за самото раждане и докато всички останали в помещението изпадаха в някакъв свещен захлас, Ханс и Хайди непрекъснато си гледаха часовника. Спестиха си един ден от курса — направо избягаха, понеже нямаха желание да лягат под команда върху гимнастическа топка. Сега тя се разтревожи, че може да е пропуснала тъкмо урока за кърменето. Явно Хайди нямаше никакви умения. Сестрите бяха недоволни от нея, консултантката по кърмене също — жената все стискаше устни с леко кисела физиономия, докато с резки движения наместваше под гърдата ѝ възглавничката във формата на полумесец и ѝ говореше подчертано благо. Хайди не обичаше този тон. Звучеше ѝ, сякаш след раждането на детето си не е съвсем наред с главата. Или сякаш чрез раждането сама се бе превърнала в дете.

Малката ревеше непрестанно, макар Хайди да се стараяше максимално, и почти не спеше. Сестрите ѝ донесоха първо механични, после електронни уреди, за да задвижи кърмата, но цялото това помпане се оказа безполезно. Все още нямаше достатъчно мляко за Елза.

Приятелите, които идваха, се усмихваха, шепнеха, носеха цели камари от плюшени животинки и после си отиваха, не можеха да се нарадват на малката Елза. Някои плачеха. Питаха Хайди не се ли побърква от щастие и какво е чувството да дадеш живот на дете. Когато тя отговаряше, че е доста уморително, те казваха:

— Да де, ясно, сигурно е уморително и болезнено, ама не е ли страхотно?

— Да, разбира се, че е страхотно — отвръщаше тя.

Хайди постоянно се взираше в Елза. Часове наред съзерцаваше малката ѝ главица, която почиваше върху мекия ѝ, все още закръглен корем или с бързи кимания търсеше гърдите ѝ, при което мокреше копринената ѝ нощница в цвят „ййчена черупка“. Тя разглеждаше лицето на Елза, което се бе променило леко и постепенно се отдалечаваше от дядовата ѝ физиономия. Ала приликата все още съществуваше. Хайди наблюдаваше крехките сбръчкани пръстчета на Елза, които подобаваха повече на старец, а не на новородено, ноктите ѝ, не по-големи от царевично зърно. Съзерцаваше кръглите ѝ очи, които още не виждаха добре, и това я подсещаше за баща ѝ, защото той виждаше зле и цял живот носеше очила със стъкла, дебели колкото плексигласова рамка за картина.

Напоследък Хайди често се питаше дали е достатъчно щастлива. Имаше чувството, че нещо не е наред в собствената ѝ цветна снимка. Очакваше всеки миг да превърти от щастие или да се пръсне от любов. Може би дори да изпълни бурен танц из стаята, макар никога да не бе танцувала от радост, пък и това все още не бе възможно чисто физически. Ханс често ѝ повтаряше, че двете с Елза трябва най-напред да се опознаят.

След като се прибраха вкъщи от болницата, той я наричаше „нашата несамостоятелна, мъничка нова съквартирантка“ и на шега нареждаше на Елза да вземе поне веднъж и тя да изпразни съдомиялната машина. Но Хайди не искаше съквартирантка, тя копнееше за щастие. Не че беше нещастна, в никакъв случай, но не изпаднаше в несвоят от щастие и това я тревожеше.

Вече непрекъснато гледаше детето си и ставаше все по-нетърпелива. Малката не се смущаваше, че майка ѝ я наблюдава часове

наред. И без това през повечето време спеше. Толкова спокойна и кротка беше, дишането ѝ се долавяше едва-едва. Само когато почти долепяше ухо до лицето на Елза, Хайди успяваше да чуе едва доловим шум, който напомняше за шумоленето на морето в безветрен ден. Ханс и Хайди следяха много стриктно всичко, откакто вече не бяха в болницата и съответно мерките за реанимация не бяха на тяхно разположение по всяко време. Те съблюдаваха всички указания за предотвратяване на внезапна смърт на детето. На втория ден след раждането на Елза в болницата им бяха дали брошура по този въпрос. В нея пишеше, че детето може да умре, ако не спазват изброените напътствия. Докато преди бяха твърдо убедени, че едно дете, щом е родено живо, ще продължи да живее, то след като прочетоха брошурата, бяха убедени в обратното. Вече не спяха с малката в едно легло, макар много да им се искаше. На равни интервали проверяваха дали Елза лежи по гръб, дали спалното ѝ чувалче не се е разместило, каква е температурата в стаята, и поне през двайсет минути — дали диша. Правилото относно стайната температура представляваше проблем.

— Питам се какво ли са си въобразявали, като са писали, че в спалнята винаги трябва да се поддържат 17 до 18 градуса. Какво ще стане през лятото? — попита Ханс.

— В такъв случай децата в южните страни трябва да измират като мухи — подкрепи го Хайди.

— Или човек трябва да си купи климатична инсталация, за да спаси живота на детето си. Но тогава човечеството изобщо нямаше да оцелее, нали?

— Не знам, в пещерите на неандерталците сигурно е било хладно, а?

— Да, ама не всеки си е имал пещера.

— Така ли?

— Аз поне така смятам — рече Ханс.

— Какво ще правим сега? Тук вътре в момента температурата е 25 градуса.

— Да я съблечем гола? — предложи Ханс.

— Не, кърмачетата не може да спят голи. Пишеше го в другата брошура.

— Де да знам, тогава да си купим вентилатор.

— Но може пък да настине от течението.

Отложиха решението за по-късно и започнаха още по-често да проверяват Елза, докато спи.

Никой не им беше казал, че бебетата хъхрят, стенат, пъшкат и гъргорят. Хайди често се стряскаше, когато нощем детето издаваше някой от своите странни звуци, убедена, че вероятно това е предсмъртното издихание, за което намекуваше брошурата.

Родителите на Хайди пристигнаха на третия ден, след като тя, Ханс и Елза се прибраха вкъщи. Когато отвори вратата и се изправи пред своите развълнувани родители, Хайди сякаш видя пред себе си две големи бебета. Щом баща ѝ взе Елза на ръце, тя започна систематично да сравнява лицата им — от косата и челото до шията — и стигна до заключението, че вече не си приличат чак толкова. Почувства облекчение. Майка ѝ обаче беше на друго мнение. „Одрала е кожата на дядо си!“ — повтаряше тя и се смееше. Хайди не се засмя с нея. Запита се как ли би протекъл животът на дъщеря ѝ, ако и като тийнейджър продължи да прилича на баща ѝ.

Родителите ѝ бяха във възторг, че всичко е подготвено толкова добре. Старият скрин за бельо и повиване на пеленачета, множеството ританки от естествени материи, висящото леко украшение над легълцето с движещи се фигурки — всичко беше налице. Ханс и Хайди не бяха забравили нищо от списъка, който свалиха от Интернет. Кремове, кофа за използваните памперси, спално чувалче, копринена шапчица, термометър за ваничката, влажни хартиени кърпички, обогатени с крем, бейбифон, помпичка за изсмукване на секрета от нослето, обувчици, камизолки, бебешки хамак, плюшени животинки, еднократни абсорбиращи лигавчета, чорапчета, терлички, люлка и термометър за измерване на телесната температура.

Родителите на Хайди първоначално възнамеряваха да останат две седмици — Хайди им беше казала, че ще се радва. Щяха да ѝ помагат, а тя щеше да си почива. Но само два часа след пристигането им тя разбра, че родителите ѝ, веднъж дошли, щяха да си останат тук. Преди не се беше замисляла по въпроса. Представата ѝ за времето, което предвиждаше да прекара с тях, беше някак абстрактна. Не снимка, а нещо като „Супер 8“^[2]. В него те преминаваха през леко

размазаната картина бързо, гукайки, с детето на ръце, топлеха биберона, отново профучаваха с гукане през треперливата картина, смееха се и кимаха с глава радостно и припряно със скоростта на забързан кадър. Размахваха дрънкалки в ярки цветове и сами си приготвяха непретенциозни ястия. При което бебето вече седеше на високо столче и хапваше кашички. Ала родителите ѝ изобщо не бяха на кино. Те бяха реални. Спомняха си за детството на Хайди, разказваха всичките забавни случки, които тя вече знаеше наизуст. С тяхното идване в жилището сякаш стана по-топло и по-задушно. Вероятно изразходваха твърде много кислород, понеже говореха безспир.

Хайди и Ханс скоро се умориха, но Хайди се надяваше да свикне със ситуацията. Все пак майка ѝ беше родила четири деца. Хайди можеше да я пита за всичко, това ѝ вдъхваше увереност. Възхищаваше се на майка си и на напълно естествените ѝ похвати. Майка ѝ знаеше защо съдържанието на памперсите има такъв или онакъв цвят и кога този цвят следва да се промени; знаеше кога детето е гладно и кога му е неуютно и неспокойно. Знаеше всички детски песнички и забавляваше бебето с високия си глас. Знаеше на какво се дължат звуците, издавани от Елза, и как да я успокои. Беше добра баба.

— Веднага ли, след като се родих, ме обикна и се почувства суперщастлива? — попита Хайди, защото, ако някой знаеше кое е правилно и кое не, това беше майка ѝ.

— В секундата, в която излезе! Разбира се, какво си мислиш? — отвърна тя. — Това е съвсем естествено. Вече обичам и Елза с цялото си сърце — додаде тя. — Защо?

— Ама превъртя ли от щастие? Както когато се влюбиш, не, всъщност много повече? Така де, както никога не си се чувствала досега?

— Да, много добре го описваш. Защо питаш?

— Не знам, някак не усещам онова огромно щастие, което очаквах.

Майката потресено изгледа Хайди:

— Да нямаш следродилна депресия? Върви на лекар!

— Не, нямам никаква депресия. Защо да ходя на лекар?

— Може би ти липсват хормоните на майчинството.

— Може би, но не вярвам, че човек може да гълта хормони на майчинството като хапчета.

Очите на майка ѝ се насълзиха:

— Трябва да обичаш детето си до полуда, трябва да го боготвориш, не може да бъде другояче. Всяка жена изпитва върховно щастие, когато рожбата ѝ се появи на бял свят.

— Но аз наистина я обичам.

— Какво значи „обичам“, Хайди? Човек обича и препечени филийки.

— Разбира се, че я обичам много повече от препечените филийки.

Родителите наблюдаваха Хайди, когато повиваше Елза, когато се взираше в детето си, когато носеше малката на ръце, когато се опитваше да я накърми поне донякъде. Хайди се чувстваше под постоянен контрол и сякаш чувстваше присъдата им. Те не казваха нищо, но Хайди отгатваше мислите им. „Погледни я само, изобщо не се държи майчински“, кънтеше в ушите ѝ неизреченият укор. „Пък и не умее да повива като хората.“ Или: „Носи я някак си неуверено...“.

Родителите ѝ я преследваха из апартамента. Дори когато ходеше до тоалетната, един от двамата заставаха пред вратата, за да си говори с нея и да я пита дали може да ѝ помогне с нещо. През два часа се интересуваха как се чувства, а на всеки трийсет минути ѝ напомняха колко очарователна, сладка, забавна и красива е дъщеря ѝ, и то с такъв тон, сякаш самата тя смяташе детето си за грозно и тъпо.

— Виж колко сладко гледа. Погледни, Хайди! Погледни най-после, виж колко е сладка! — провикваха се те от единия край на жилището до другия. — Хайди! Ела де, Елза се размърда, голяма сладурана! Хайди! Идвай, трябва да я видиш!

И Хайди идваше и гледаше. Радваше се, когато малката вирне пръстче или когато суче със скорост, различна от досегашната. Понякога наистина се трогваше от дребните неща. Само дете предпочиташе да не я подканват да се възторгва. Знаеше, че родителите ѝ желаят само най-доброто, но това най-добро беше просто непоносимо.

Майка ѝ отново се просълзи и с мъка продума:

— Но аз толкова се стараех...

— Може да ни погостувате отново някой друг път — каза Ханс, който бе подхванал темата, и пусна усмивка, напомняща за посещение при зъболекаря. — Не е заради вас, просто искаме да се справим някак сами.

— Добре, тръгваме си, но да знаеш, че майка ти няма право на отпуск в близките четири месеца — рече баща ѝ.

— Можете да отидете на хотел — предложи Ханс.

— Толкова се радвах на нашата внучка! — каза майка ѝ. — Толкова неща ѝ накупихме, а и не можем да си сменим билетите за влака.

— Ще ви ги платя — изпусна се Хайди и моментално съжали. Стана ѝ мъчно, но се надяваше те скоро да го забравят.

Хайди продължи да наблюдава дъщеря си при всеки удобен случай. Започна често да я нарича по име, повтаряше го отново и отново. Беше забелязала, че звучи някак странно от нейната уста, може би беше неподходящо. А може би просто го изричаше прекалено често, помисли си тя: Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза, Елза. По някое време започна да ѝ звучи като име на модерен продукт от пластмаса или като название на учреждение, или пък като заемка от друг език. Може би това беше „да“ на норвежки или някакъв дървесен вид на фински. Или просто — звук някакъв. Пееше името, вграждаше го в детски песнички, които обаче не знаеше особено добре. Ханс установи, че тя докарва, кажи-речи, всяка песен до мелодията на националния химн на Германия: „Ееей, там горе на планинаааата се вдига страшна олелия, две джудженца се каааарат за едно картофено кюфтееее“. Но тя не спираше да се упражнява, а Елза не се оплакваше.

След десет дни за първи път излязоха на разходка. Странно беше да се озоват отново сред хора, навън, сред кипящия живот, в който всеки правеше, каквото винаги е правел. Бавно бутаха по улицата старата виненочервена детска количка, която им бяха подарили. Минаха под кестените, чиито сухи листа вече се стелеха по нагорещената улица. Хайди долови мириса на приближаващия се дъжд и се зарадва на предстоящото разхлаждане, което щеше да понижи

температурата в спалнята, а значи и да направи по-малко вероятна внезапната смърт на Елза. Спомни си как възприемаше лятото по-рано. Също както плажа и планините — едно толкова отчетливо, ясно чувство, че човек можеше да го извика по всяко време в паметта си. Но сега възприемаше по съвсем друг начин лятото, жилището си и дори дърветата, и това я караше да се учудва.

— Всичко е някак различно. И ти ли го усещаш? — попита тя Ханс.

— Ами да. Но вероятно това е нормално.

— Мислиш ли, че занапред често ще се променя, искам да кажа, че сега е различно, а когато тя тръгне на училище, пак ще е различно? А когато порасне, още по-различно? Че сега, така да се каже, човек има пред себе си много животи, в които всяко лято винаги ще се усеща различно?

— Не, смятам, че само сега е различно, а после ще си остане, както си е.

Елза започна да издава жални звуци. Седнаха на една пейка в парка и ѝ приготвиха биберона. Хайди извади от количката своето мъничко, ухаещо дете и го целуна по меката косичка. Малката започна бавно да пие. Изобщо тя подхождаше към всичко бавно и безметежно. Хайди често се чудеше как така е толкова спокойно това дете. В някои моменти ѝ се искаше да бъде на мястото на дъщеря си. Тихо затананика песничка: „Едно птиченце искало да се ожени“ и с гордост установи, че този път е уцелила тоналността. След малко се усети, че се визира с празен поглед в парка, вместо да гледа детето си, което хранеше с биберона. Подобно нещо ѝ се беше случило веднъж, когато размахваше дрънкалка пред Елза. Опита се да се съсредоточи върху биберона, притисна Елза към себе си, приглади тънкото вълнено одеялце, в което бе увита малката, и се вгледа в нея. Елза сякаш се озърташе към парка, въртеше леко главица и продължаваше да смуче от биберона. Изведнъж го пусна и се засмя на висок глас — не преставаше да се смее. Смееше се по особен начин, както се смеят възрастните. Гръдният ѝ кош потреперваше, раменете ѝ се тресяха, нещо ѝ се беше сторило адски забавно. Ханс и Хайди я гледаха, сякаш наблюдаваха бушуваща природна стихия, и гадаеха какво ли беше намерила за толкова смешно Елза.

— Та тя още не вижда и не разбира почти нищо.

— Да, ама вече може да долавя мирис, да усеща вкуса, да чувства и да гледа, така де, още не вижда добре.

— Хубаво, но всичко това още няма смисъл за нея, нали? — попита Ханс.

Едва след няколко седмици или дори месеци Елза ще вижда света като филм, нещо като поредица от диапозитиви, каза Хайди. Беше го прочела в една от книгите за бебета.

— А после, тоест много по-късно, ще забележи, че има връзка между нещата. Например че човек не може да бъде на вратата и веднага след това — до леглото, а че се придвижва постепенно към него.

— Наистина ли?

— Да, пише го в книгата.

— И какво още пише?

— Ами че след около пет месеца трябва да може да се преобръща сама, а след около година да казва „мама“ и „тате“.

Не преставаха да се чудят откъде дойде този възрастен смях.

Когато акушерката приветства Елза с добре дошла на белия свят, преглеждайки я няколко дни след раждането, Елза я загледа дълбоко и продължително право в очите. Акушерката беше изненадана и я нарече „стар дух“. Хайди и Ханс не обърнаха внимание на думите ѝ, сметнаха ги за твърде езотерични, още повече че кабинетът на акушерката беше със стени, покрити със стиропор, и лампи от планински кристал, а освен това тя караше групата в началото на всеки ден от курса по предродилна подготовка да медитира и да си представя, че се намира на екскурзия из Хималаите. Но сега Хайди ѝ повярва, Елза сигурно бе живяла вече на този свят. Убедена беше, че може да се е засмяла единствено на нещо от своя предишен живот.

— Всъщност е съвсем очевидно, нали? — рече тя.

— Далай Лама казва, че всички ние сме се прераждали безброй пъти и затова е повече от вероятно всички да сме роднини помежду си — отбеляза Ханс.

— Може би аз съм братовчедка на Елза — предположи Хайди.

— Или пък тя ти се пада майка.

— Не, не може! Това го учихме. Душата странства, но не се променя, ето, например, ако си бил африканец, а сега си ти — така

става. Но Елза не може да е същият африканец. Разбираш ли какво имам предвид?

Известно време наблюдаваха Елза, която се усмихваше на нещо, изцяло потънала в своя собствен свят.

— Как мислиш, каква е била в предишния си живот? — попита Ханс.

— Хммм, трудно е да се каже. Може би южноамериканка или испанка.

— Защо? — стресна се той.

— Не знам, така го чувствам.

— Тогава тя е Фрида Кало^[3].

— Със сигурност е била нещо прекрасно — рече Хайди.

— Във всички случаи.

— Иначе нямаше да е толкова спокойна, щеше да страда от газове например.

— И аз така мисля. Или щеше да е бръмбар.

Хайди се сети за приятелката си Моника, която беше много щастлив човек. Веднъж Моника отишла при медиум и се поинтересувала какви животи е живяла преди. Жената, медиум от телевизионен канал, ѝ съобщила, че през 1942 г. е била еврейски бежанец.

— Но това не значи, че ще ти се дари по-добър следващ живот само защото си страдал много, нали? — попита Хайди.

— Не, само ако имаш добра карма и тъкмо обратното става, ако не си се потрудил достатъчно да си изработиш добра карма.

— В такъв случай може да е била боец от Съпротивата.

— Май да. Но защо всъщност всички са или революционери, или преследвани евреи, или нещо подобно? Защо никой, който отива при медиум, никога не чува за себе си, че в миналия си живот е бил просто най-обикновен човек?

— Някой минавач.

Ханс се засмя.

— Искам да кажа редови гражданин, с други думи — нормален, обикновен — поясни тя.

Хайди се замисли какъв ли е сега животът на Елза с нея, защото ѝ беше трудно да си представи предишния ѝ жизнен път, без да вникне в качеството на сегашния. А може би Елза е била просто някой

безименен войник, спуснат с парашут от небето. Ако пък е била испанка, може да се е борила срещу Франко, или да е била домакиня в предградие на Мадрид. Трудно беше да се каже дали Елза си е изработила добра карма и поради това се е преродила като нейна дъщеря, или пък е натрупала много тежка карма и сега за наказание е попаднала при нея. Дълго размишлява и реши, че Елза се е справила доста добре, като се вземат предвид другите възможности за място в живота. Беше си добре, лежеше кротко и издаваше лекия звук на морско шумолене. Ако малката нямаше никаква карма, тогава нямаше изобщо да се прероди, ами щеше да си съществува някъде там в нирвана и нямаше сега да се занимава с пиене на мляко. Всъщност, де да знае човек какво точно става в нирвана... Хайди се радваше, че си има Елза.

Тази нощ за първи път от много време насам спа непробудно, дълбоко, дълго и без сънища. Събуди се чак след дванайсет часа. В стаята беше горещо и тъмно, косата ѝ бе залепнала на челото. Не знаеше дали е нощ, или ден, но Ханс и Елза ги нямаше. Хайди изхвърча от спалнята и видя детето си да лежи голо върху вълнено одеяло в кухнята и ведро да се усмихва на стената, докато Ханс чистеше. Хайди се скри зад рамката на вратата и известно време наблюдаваше двамата. Усети как щастието бавно пропълзя от кокалчетата на краката ѝ нагоре, към гърдите, докато накрая почти превъртя от радост. Пристъпи към Елза, взе я на ръце, струваше ѝ се, че ще се пръсне от любов. Реши отсега нататък да прави всичко, което ѝ се мержелееше в онзи филм. Да се усмихва със стъклен поглед, да се наслаждава отнесено, да бъде потопена в мека светлина и евентуално дори, крещяща от щастие, да танцува из апартамента. Сега най-последно можеше отново да танцува.

Няколко дни по-късно Хайди предложи на Ханс да преименуват Елза. Нареккоха я Долорес и стигнаха до общото заключение, че е била дебела испанска домакиня. С много деца и мъж с обветрена кожа, който непрекъснато пушел и ругаел гозбите ѝ. Но тя не се трогвала, просто продължавала да готви, както си знае, решила упоритите като тел коси на децата си и се смеела на живота.

[1] Първата съпруга на бившия канцлер на ФРГ Хелмут Кол. След продължително боледуване се самоубива през 2001 г. — Б.пр. ↑

[2] Научнофантастичен филм от 2011 г. на режисьора Стивън Спилбърг. — Б.пр. ↑

[3] Мексиканска художничка, известна с непокорния си дух (1907–1954). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.